

Victoria

Daisy Goodwin

Copyright © 2016 Daisy Goodwin Productions

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Victoria

Daisy Goodwin

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Cătălina Călinescu

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

GOODWIN, DAISY

Victoria / Daisy Goodwin

trad.: Cristina Tache, Gabriel Drăghici – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2959-3

I. Tache, Cristina (trad.)

II. Drăghici, Gabriel (trad.)

821.111(73)-31=135.1

DAISY GOODWIN

Victoria

Traducere din limba engleză
Cristina Tache, Gabriel Drăghici

LITERA®
2018

Prolog

Palatul Kensington, septembrie 1835

O rază de lumină la revărsatul zorilor se răsfrângea pe crăpătura din colțul plafonului. Cu o zi în urmă arătase ca o pereche de ochelari, dar peste noapte un păianjen își brodase plasa peste fisură acoperind gurile, așa că acum semăna, se gândea ea, cu o coroană. Nu coroana pe care o purta unchiul ei, care i se păruse grea și incomodă, ci genul pe care ar putea să-l poarte o regină – dantelată, delicată și totuși puternică. La urma urmelor, capul ei era extrem de mic, după cum nu conteneau să remarce mama și Sir John; când va sosi timpul, și acum nu mai putea să existe nici o îndoială că momentul acela va veni, va avea nevoie de o coroană care să i se potrivească.

Dinspre patul cel mare se auzea un sforăit, și mama care se lupta cu demonii din somn, strigând: „*Nein, nein*“. Atunci când va veni vremea, se gândi ea, va insista să aibă propriul ei iatac. Mama va plânge, fără doar și poate, și va spune că nu încearcă decât să o protejeze pe neprețuita ei Drina, dar ea va fi neclintită. Își imagina cum va spune: „Mamă, în calitate de regină mă apără cele două regimente de gardă¹. Îmi închipui că voi fi în siguranță în propriul iatac“.

Sigur va fi regină într-o bună zi; acum știa acest lucru. Unchiul ei, regele, era bătrân și într-o stare de sănătate proastă, și în mod limpede era prea târziu pentru ca soția lui, regina Adelaide, să mai dea naștere unui moștenitor al tronului. Dar Victoria – cum își spunea ea, deși mama ei și toți ceilalți o strigau Alexandrina, sau și mai rău, Drina, diminutiv pe care ea îl găsea mai curând umilitor decât fermecător – nu știa când va veni clipa aceea. Dacă regele avea să moară înainte de majoratul ei, peste doi ani, era foarte probabil ca mama ei, ducesa de Kent, să fie numită regentă, iar Sir John Conroy, prietenul ei personal, avea să-i rămână loial. Victoria se uită la plafon; Conroy

¹ În limba engleză, Household Cavalry, format din două regimente ale armatei britanice, cu rolul de a o apăra pe regină (n.tr.)

era precum păianjenul – își țesuse pânza peste palat – mama ei fusese prinsă rapid, dar când va veni timpul, se gândea Victoria, ea nu se va lăsa prinsă în capcană.

Victoria se înfioră, deși era o dimineață caldă de iunie. În fiecare săptămână se ruga în biserică pentru sănătatea unchiului ei, regele, și în mintea ei adăuga întotdeauna un mic mesaj pentru Atotputernic, că dacă chiar se hotărăște să-l cheme la sânul Său pe Maiestatea Sa William al IV-lea, ar putea oare – din suflet Îl roagă – să aștepte până după aniversarea celor optsprezece ani ai ei?

Victoria nu avea o idee prea clară despre ce avea să însemne să fie regină. Primea lecții de istorie de la guvernanta ei, Lehzen, și meditații despre constituție de la Decanul de la Westminster, dar nimeni nu putea să-i spună ce făcea de fapt toată ziua o regină. Unchiul ei, regele, părea să-și petreacă mai tot timpul prizând tutun și plângându-se de ceea ce numea „afurisiții de liberali”. Victoria nu-l văzuse purtându-și coroana decât o singură dată, și asta pentru că îl rugase să și-o pună pentru ea. Îi spusese că o poartă atunci când deschide sesiunile parlamentului, și o întrebese dacă i-ar plăcea să vină cu el. Victoria îi răspunsese că i-ar plăcea foarte mult, dar mama ei zisese că este prea mică. După aceea, Victoria o auzise pe mama vorbind despre asta cu Sir John; ea era în spatele unei sofale și se uita la un album cu acuarele, așa că nu o văzuseră.

„De parcă i-aș permite Drinei să fie văzută în public cu bătrânul acela îngrozitor”, spusese mama ei supărată.

„Cu cât se prăpădește mai curând din cauza băuturii, cu atât mai bine. Țara are nevoie de un monarh, nu de un bufon”, replicase Sir John.

Ducesa suspinase: „Biata micuța Drina. Este așa de tânără pentru o asemenea responsabilitate”.

Sir John pusese o mână pe brațul mamei sale și spusese: „Dar nu va conduce singură. Eu și Excelența Ta vom avea grijă să nu facă nimic nesăbuit. Va fi pe mâini bune”.

Mama ei zâmbise cu timiditate, așa cum făcea de fiecare dată când o atingea Sir John. „Biata mea fiică orfană de tată, ce norocoasă este să te aibă alături, un bărbat care o va sprijini în toate.”

Victoria auzi pași pe hol. În mod obișnuit, trebuia să stea în pat până când venea mama ei să o trezească, dar astăzi se duceau la Ramsgate, pentru aerul de mare, și urmau să plece la ora nouă. Aștepta cu atâta nerăbdare să plece de acasă! Măcar la Ramsgate va putea să se uite pe fereastră și să vadă oameni adevărați. Aici, la Kensington,

nu vedea niciodată pe nimeni. Majoritatea fetelor de vârsta ei își făceau debutul în societate deja, dar mama ei și Sir John spuneau că este prea periculos pentru ea să fie împreună cu persoane de vârsta ei. „Reputația ta este prețioasă. Odată pierdută, dusă e pe veci. O fată tânără, așa ca tine, va face cu siguranță greșeli. Este mai bine să nu ai această ocazie”, spunea mereu Sir John. Victoria nu spunea nimic, aflase cu mult timp în urmă că protestele erau zadarnice, vocea lui Conroy era întotdeauna mai puternică decât a ei, iar mama ei îl susținea mereu pe el. Tot ce putea face era să aștepte.

Ducesei, ca de obicei, îi luă mult timp să se îmbrace. Victoria și Lehzen erau deja în trăsura când își făcu apariția mama ei cu Conroy și doamna de onoare, Lady Flora Hastings. Victoria îi văzu pe toți trei pe trepte, râzând de ceva. Din felul în care aruncară o privire spre trăsură, Victoria știu că vorbeau despre ea. Apoi ducesa îi spuse ceva lui Lady Flora, care coborî treptele spre trăsură.

– Bună dimineața, Alteța Voastră Regală, baroană. Lady Flora, o femeie spre treizeci de ani, cu păr nisipiu, care ducea întotdeauna o Biblie în buzunar, se urcă în trăsură. Ducesa mi-a cerut să vă însoțesc pe Domnia Voastră și pe baroană la Ramsgate. Lady Flora zâmbi, dezgolindu-și gingiile. Și m-am gândit că ar fi o ocazie bună ca să studiem câteva aspecte legate de protocol. Zilele trecute, când a venit fratele meu în vizită, am observat că v-ați adresat cu „Înălțimea Voastră”. Ar trebui să știți însă că numai unui duce i te adresezi cu „Înălțimea Voastră”. Un biet marchiz, cum e fratele meu – și aici gingiile deveniră și mai evidente – nu este îndreptățit la un astfel de titlu. A fost încântat, desigur – orice marchiz își dorește să devină duce –, dar mi s-a părut că este de datoria mea să vă aduc la cunoștință această greșală. Este o chestiune mărunță, știu, dar aceste detalii sunt atât de importante, după cum sunt sigură că veți fi de acord.

Victoria nu spuse nimic, dar îi aruncă o privire lui Lehzen, căreia îi plăcea în mod evident la fel de mult ca și ei amestecul lui Lady Flora. Lady Flora se aplecă înainte.

– Neîndoielnic, baroană, sunteți o guvernantă admirabilă, dar sunt niște nuanțe pe care, dumneavoastră fiind nemțoaică, nu ne putem aștepta să le înțelegem.

Zărind o urmă de tremur pe chipul lui Lehzen, Victoria spuse:

– Cred că mă doare capul. O să încerc să dorm în trăsură.

Flora dădu din cap aprobator, deși vizibil iritată că nu mai are ocazia să scoată în evidență lipsurile Victoriei și ale lui Lehzen. Uitându-se la fața ei pământie și dezamăgită, Victoria închise ochii,

Libris
RO
Respect pentru partea și călă

ușurată. În timp ce o lua somnul, se întrebă – nu pentru prima oară – de ce mama ei alegea întotdeauna să împartă trăsura cu Sir John Conroy și niciodată cu ea.

Cu toate că durerea de cap din trăsură fusese un șiretlic ca să evite predicile nesuferite ale lui Lady Flora, Victoria chiar începu să nu se simtă bine în a doua zi a vizitei la Ramsgate. Când se trezi, o dorea așa de tare în gât, încât abia putea să înghită.

Se duse la patul mamei sale. Ducea dormea dusă, și Victoria fu nevoită să o zgâlțâie de umăr destul de tare înainte ca aceasta să deschidă ochii.

– *Was ist los*, Drina? spuse iritată. De ce mă trezești? Este încă foarte devreme.

– Mă doare în gât și foarte tare capul, mama. Cred că poate ar trebui să mă vadă un doctor.

Ducea suspină și, ridicându-se în capul oaselor în pat, puse o mână pe fruntea Victoriei. Simțea mâna răcoroasă și catifelată pe piele. Victoria se sprijini de ea, cu dorința bruscă de a se întinde în pat și de a pune capul pe umărul mamei. Poate că mama i-ar fi permis să se suie în pat lângă ea.

– *Ach*, e normală. Exagerezi întotdeauna, Drina. Ducea puse capul plin cu moațe de hârtie pe perne și se culcă la loc.

Când Lehzen o văzu pe Victoria cum se strâmbă încercând să înghită ceaiul la masa pentru micul dejun, veni de îndată la ea.

– Ce s-a întâmplat, Alteță, nu vă simțiți bine?

– Mă doare când înghit, Lehzen.

Deși marea ei plăcere în zilele pe care le petrecea la Ramsgate era să se plimbe pe mal și să privească marea și rochiile celorlalte doamne, împreună cu cockerul ei Dash, care îi alerga printre picioare, astăzi tot ceea ce voia Victoria să facă era să zacă într-o încăpere răcoroasă și întunecoasă.

De data aceasta Lehzen fu cea care puse mâna pe fruntea Victoriei. Era mai caldă decât mâna mamei, și nu la fel de catifelată, dar reconfortantă. Guvernanta o mângâie cu timiditate pe Victoria pe obraz, apoi se duse la duș, care își bea cafeaua împreună cu Sir John și cu Lady Flora, la o masă lângă fereastră.

– Cred, doamnă, că ar trebui să-l chemăm pe doctorul Clark de la Londra. Mă tem că prințesa nu se simte bine.

– Oh, Lehzen, întotdeauna faci prea mult caz din orice. De dimineață am pus chiar eu mâna pe fruntea Drinei, și totul era în regulă.

– Am crea prilej de mare panică dacă l-am convoca pe doctorul regal de la Londra, spuse Conroy. Nu ne dorim ca oamenii să-și închipuie că prințesa este plăpândă. Dacă chiar nu se simte bine – și trebuie să spun că mie mi se pare că arată foarte bine –, atunci ar trebui să consultăm un medic local.

Lehzen făcu un pas spre Conroy și spuse:

– Vă repet, Sir John, prințesa trebuie să fie consultată de un doctor, de unul bun. Ce contează ce crede lumea când sănătatea ei este în pericol?

Ducea ridică exasperată mâinile și spuse cu accentul ei german puternic:

– Oh, baroană, întotdeauna exagerezi așa de tare. Nu este decât o răceală de vară, și nu este cazul să te frământezi atât.

Lehzen era pe punctul de a protesta din nou când ducea ridică o mână ca să o oprească:

– Baroană, cred că știu ce este bine pentru fiica mea.

Conroy aprobă din cap și spuse cu vocea lui baritonă autoritară:

– Ducea are dreptate. După cum știm, prințesa are tendința de a se preface bolnavă.

Victoria nu auzi răspunsul lui Lehzen, căci o cuprinse amețea și se trezi căzând pe pardoseală.

Se trezi într-o încăpere întunecoasă. Dar nu era răcoroasă; de fapt, îi era atât de cald, încât se gândea că probabil o să se topească. Probabil că făcuse vreun zgomot, căci Lehzen fu la căpătâiul ei și îi puse o compresă rece pe obraji și pe frunte.

– Îmi este așa de cald, Lehzen.

– Este de la febră, dar o să treacă.

– Unde este mama?

Lehzen oftă:

– O să vină curând, *Liebes*, sunt convinsă.

Victoria închise ochii și căzu iar în somnul agitat, cu convulsii de la febră.

La un moment dat în cursul acelei zile lungi, Victoria își mai veni în fire și simți mirosul apei de lavandă cu care se dădea mereu mama ei. Încercă să o strige, dar vocea îi era doar un sunet slab și răgușit. Când deschise ochii, încăperea era tot întunecată, și nu vedea nimic. Apoi o auzi pe mama ei vorbind.

– Biata micuța Drina, este așa de bolnavă. Sper că nu-i va afecta înfățișarea.

– Doctorul Clark spune că este puternică și că se va face bine, răspunse Conroy.

– Dacă i s-ar întâmpla ceva, viața mea ar lua sfârșit. Ar trebui să mă întorc la Coburg.

– După ce trece febra, cred că ar trebui să facem niște aranjamente pentru viitor. Dacă eu ar urma să devin secretarul ei particular, ar însemna că se va termina cu... prosteliile.

Victoria o auzi pe mama ei spunând:

– Dragă Sir John. O vei îndruma pe Victoria așa cum m-ai îndrumat întotdeauna și pe mine. Victoria auzi un suspin și pe urmă niște sușoteli, după care Conroy zise cu voce scăzută:

– O vom îndruma împreună.

– Întotdeauna.

Victoria întoarse capul ca să găsească un colțisor de pernă mai răcoros, apoi se cufundă în visele ei febrile.

Data următoare când deschise ochii, intra lumina prin fereastră, iar chipul îngrijorat al lui Lehzen era aplecat deasupra ei.

– Cum vă simțiți, Alteță?

Victoria zâmbi.

– Bine, cred.

Simți cum o mână îi apucă încheietura, și îl văzu pe doctorul Clark la căpătâiul ei.

– Pulsul este mult mai puternic astăzi. Cred că prințesa ar putea să primească ceva de mâncare, puțină supă de legume sau de vită.

– Desigur, domnule doctor, mă voi ocupa de asta imediat.

Lehzen se îndreptă spre ușă când ducesa intră precipitat, cu părul aranjat într-o coafură complicată cu bucle lungi de o parte și de cealaltă a capului.

– Drina! Am fost atât de îngrijorată. Se uită spre doctorul Clark. Pot să o ating, doctore?

Doctorul se înclină.

– Acum, că febra a trecut, nu există pericolul contagiunii, doamnă.

Ducesa se așeză pe pat și începu să mângâie obrazul Victoriei.

– Ești așa de palidă și slabă, dar vei arăta din nou bine. Vom avea mare grijă de tine.

Victoria se strădui să zâmbească, dar efortul i se păru prea mare. Se gândi că mama ei arată foarte bine în dimineața aceea. Purta o rochie din mătase în dungi pe care Victoria nu i-o mai văzuse, și la urechi îi atârnavă niște cercei noi cu diamante.

– Slavă Domnului că am trimis după dumneata la Londra, domnule doctor Clark. Altminteri, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla? spuse ducesa.

– Cred că prințesa a contractat febră tifoidă, care poate fi fatală, dar sunt convins că dacă va fi îngrijită cum trebuie, Alteța Sa Regală se va face bine complet.

Lehzen se întoarse cu un bol cu supă de legume. Se așeză pe partea cealaltă a patului și începu să-i dea Victoriei în gură câte o lingură.

– Mulțumesc, Lehzen, dar o voi hrăni eu pe fiica mea.

Ducesa luă lingura și bolul din mâinile baroanei. Victoria o privi pe Lehzen ducându-se spre capătul încăperii, unde rămase în picioare. Mama împinse lingura spre buzele Victoriei care lăsă supă să-i alunece picătură cu picătură pe gât.

– Și acum, încă una, *Liebes*.

Ascultătoare, Victoria deschise gura.

O scândură din podea scârțâi zgomotos când în încăpere intră Conroy.

– Ce scenă înduioșătoare! Mama devotată hrănindu-și fiica în convalescență.

Victoria închise gura.

– Numai puțin încă, *Liebes*, spuse ducesa, dar Victoria scutură din cap că nu.

Conroy, care stătea în spatele mamei ei, se profila deasupra ei uriaș și dominator.

– Trebuie să vă felicit, Alteța Voastră Regală, pentru însănătoșire. Slavă Domnului că ați moștenit constituția robustă a mamei dumneavoastră.

Ducesa surâse.

– Drina este o adevărată Coburg.

Conroy își dezveli dinții într-un zâmbet adresat Victoriei.

– Acum însă, că sunteți pe cale să vă însănătoșiți, trebuie să ne ocupăm de o chestiune. Spre deosebire de Domnia Voastră, regele nu este prea robust, și este necesar să fim pregătiți pentru ce va urma. Duse mâna la haină și scoase o bucată de hârtie acoperită cu un înscris. Am pregătit un document prin care sunt numit secretar privat al Domniei Voastre. Eu și ducesa credem că este calea cea mai bună de a ne asigura că veți fi apărută când veți ajunge pe tron.

– Da, Drina, ești atât de tânără și de plăpândă. Sir John va fi sprijinul și ajutorul tău oricând.

De acolo de unde zăcea, Victoria vedea mâna lui Conroy odihnindu-se pe umărul mamei sale și îmbujorarea care radia pe obraji ei. Conroy puse hârtia pe pat lângă mâna ei și luă o pană și o călimară de pe secreterul din dreptul ferestrei.

– Totul este foarte simplu. Conroy ședea lângă pat cu pana și cerneala. După ce semnați hârtia, voi face toate aranjamentele.

– Ești atât de norocoasă, Drina, că ai pe cineva care-ți va apăra întotdeauna interesele, spuse ducesa.

Conroy se aplecă cu pana, și Victoria aproape că simțea mirosul ambiției în respirația lui. Îl privi fix în ochii negri, clătinând din cap.

Conroy o țintuia cu privirea, iar în colțul gurii îi tresărea un mușchi aproape invizibil.

– Aștept cu nerăbdare să vă servesc cu aceeași credință cu care am servit-o pe mama Domniei Voastre.

Victoria scutură din nou din cap. Conroy se uită la ducesa, care puse o mână peste a fiicei sale.

– Nu vrem decât să facem ce este mai bine pentru tine, *Liebes*. Să te apărăm de unchii tăi cei răi. Acel îngrozitor Cumberland va face totul ca să te împiedice să fii regină.

Victoria încercă să se ridice în capul oaselor, dar trupul o trădă, iar ea simți cum ochii i se umplu de lacrimi de frustrare. O văzu pe Lehzen aplecându-se înainte, cu mâinile încleștate și ochii arzând de furie împotriva lui Conroy. Mânia guvernantei o încurajă pe Victoria și îi readuse încrederea. Întoarse capul spre mama ei și spuse cât putu de tare:

– Nu, mama.

Buclele mamei tremurară ușor.

– Oh, Drina, ești încă slăbită din cauza febrei. Vom vorbi despre asta mai târziu.

Simți cum Conroy îi pune cu forța pana în mână, apoi o apasă pe hârtie.

– Putem să vorbim despre amănunte desigur, dar mai întâi trebuie să semnați asta.

Victoria se întoarse spre Conroy și spuse cu mare efort:

– Eu... nu... voi... semna... niciodată.

Mâna lui Conroy spori strânsoarea asupra încheieturii ei, iar el se aplecă și îi șopti în ureche:

– Dar trebuie să o faci.

Cumva, ea găsi forța să-și tragă mâna. Iar în mișcare, răsturnă călimara al cărei conținut se vărsă pe așternuturi formând o pată

mare neagră. Alarmată, mama ei scoase un țipăt și se ridică pentru a-și feri rochia cea nouă.

– Vai, Drina, ce-ai făcut!

Conroy o țintui cu o privire furioasă.

– Nu permit asemenea... purtare. Nu permit.

Ridică mâna, și pentru o clipă Victoria se gândi că ar putea să o lovească, dar Lehzen păși în fața lui.

– Cred că prințesa este aprinsă la față, nu sunteți de acord, domnule doctor? Poate că ar trebui să-i controlați pulsul în caz că are din nou febră.

Doctorul Clark ezită, nevoind să o supere pe ducesa, protectoarea lui. Reflectă însă că ar fi mai rău să i se împotrivescă moștenitoarei tronului, așa că făcu un pas înainte și apucă încheietura mâinii Victoriei.

– Într-adevăr, pulsul pare să fie ceva mai ridicat. Cred că prințesa ar trebui să se odihnească acum – ar fi din cale afară de grav dacă i-ar reveni febra.

Ducesa îl privi pe Conroy, care stătea nemișcat, cu chipul alb de furie.

– Nu-i nimic, Sir John, vom vorbi din nou cu Drina când va fi iar în apele ei. Este prea bolnavă, și nu știe ce face. Luându-l de braț, îl trase afară din încăpere, iar doctorul Clark îi urmă.

După ce plecară, Victoria ridică privirea spre Lehzen care încerca să împiedice pata de cerneală să se întindă pe așternuturi și șopti:

– Mulțumesc.

Baroana se aplecă și o sărută pe frunte.

– Ați fost atât de curajoasă, Alteță. Strânse mâna Victoriei. Știu că veți fi o mare regină.

Victoria surâse înainte să închidă ochii, epuizată. Mai distingea încă mirosul slab de lavandă. Nu o va ierta niciodată pe mama ei pentru că-i permisesese lui Conroy să încerce să o intimideze în felul acesta. Cum de nu înțelegea mama că propria ei fiică era mai importantă decât bărbatul acela îngrozitor? Aveau să se întoarcă, știa, cu hârtia aceea a lor. Dar ea nu avea să o semneze niciodată. Le va părea rău – mamei, lui Conroy, lui Lady Flora – pentru răutatea lor. Credeau că ea este o nulitate, un pion care poate fi mutat de colo-colo, dar într-o bună zi ea va fi regină. Și atunci totul va fi altfel. Numai de-ar trăi regele, unchiul ei, până când va împlini ea optsprezece ani.

Capitolul 1

Palatul Kensington, 20 iunie 1837

Când deschise ochii, Victoria văzu un petic anemic de lumină intrând printre obloane. O auzea pe mama ei cum respiră în patul cel mare din cealaltă parte a încăperii. Dar nu va mai dura mult. Curând, se gândi Victoria, va avea propriul dormitor. Curând va putea să coboare scările fără să o mai țină de mână pe Lehzen; curând va putea să facă orice avea chef. Își sărbătorise a optsprezecea aniversare luna trecută, așa că atunci când va sosi clipa, va domni singură.

Dash înălță capul, și atunci Victoria auzi pașii grăbiți ai guvernantei. Dacă Lehzen venea acum, nu putea să însemne decât un singur lucru. Se dădu jos din pat, se duse la ușă și o deschise exact când Lehzen întindea mâna să ciocănească. Baroana arăta așa de comic, cum stătea cu mâna întinsă, că Victoria începu să chicotească, dar se controlă când văzu expresia de pe chipul guvernantei.

– Mesagerul de la Windsor este jos. Poartă pe braț o banderolă neagră. Lehzen se înclină într-o plecăciune adâncă, adăugând: *Maiestatea Voastră.*

Victoria simți cum zâmbetul i se răspândește pe tot chipul înainte să se poată controla. Întinzând mâna, o trase pe Lehzen aproape de ea, și fu mișcată de devotamentul pe care îl văzu în ochii căprui îngrijorați ai femeii mai vârstnice.

– Scumpa mea Lehzen, sunt atât de bucuroasă că tu ești prima persoană care-mi spune așa.

Guvernanta privi spre silueta care dormea în pat, dar Victoria scutură din cap.

– Nu vreau să o trezesc pe mama încă. Primul lucru pe care îl va face va fi să-l cheme pe Sir John, și apoi amândoi vor începe să-mi spună ce să fac.

Buzele lui Lehzen se strânsă convulsiv.

– Dar ești regina, Drina. Se opri, dându-și seama de gafă. Vreau să zic, Maiestate. Nimeni nu mai poate să-ți spună ce să faci acum.

Victoria zâmbi.

Se deschise o ușă în capătul coridorului, și se năpusti înăuntru Brodie, tânărul servitor, care încetini pasul respectuos la vederea celor două femei. Pe când se apropia, Victoria observă cum ezită, apoi cum își ia seama și se înclină adânc. Simți că-i vine să zâmbească; era aproape la fel de mic ca ea, așa că gestul lui părea caraghios, dar știa că acum datoria ei era să păstreze un aer serios. O regină avea voie să râdă, dar nu de supușii ei.

– Arhiepiscopul este aici, anunță el, după care adăugă în grabă: Maiestatea Voastră.

Pe fețișoara pistruiată a lui Brodie se citea o mare ușurare că i se adresase corect.

Lehzen îl privi pătrunzător.

– Și nu ai mai spus nimănui?

Băiatul scutură din cap.

– Am venit direct la Domnia Voastră, doamnă baroană, așa cum am fost instruit.

Urmă un scurt răgaz până când Lehzen scoase o monedă din săculețul ei de mână și i-o dădu băiatului care o luă la goană entuziasmat de recompensă, uitând de orice pretenție de demnitate.

– Maiestate, ar trebui să vă duceți acum, înainte să...

Lehzen aruncă o privire peste umărul Victoriei, la silueta din pat.

Victoria își trase mantia peste cămașa de noapte. Deși ar fi preferat să se îmbrace mai întâi, știa că până avea să termine să se aranjeze, toată casa se va fi trezit, iar mama ei și Sir John ar începe deja să se amestece. Nu, se va duce acum; avea să înceapă așa cum avea de gând să continue.

Victoria o urmă pe Lehzen prin Galeria Regală, pe lângă portretul reginei Anne care, după cum îi tot amintea fără încetare Lehzen, era ultima femeie care stătuse pe tronul Angliei. Trecând prin fața chipului posomorât și nefericit al lui Anne, Victoria nădăjdui să nu arate vreodată atât de năpăstuită. Se zări fugitiv în oglindă. Obrajii îi erau trandafirii, iar ochii albaștri străluceau de entuziasm. Nu era îmbrăcată ca o regină, așa cum era în cămașa de noapte, cu părul despletit căzut pe umeri, dar se gândi că astăzi arată ca o regină.

Când ajunseră în capul scârilor impozante, Lehzen întinse mâna, așa cum făcea mereu.

Victoria trase adânc aer în piept.

– Mulțumesc, Lehzen, dar mă descurc și fără să fiu ajutată. Chipul celeilalte femei fu străfulgerat pe rând de surpriză, apoi de îngrijorare.

– Știi că mama ta mi-a spus că trebuie să fiu tot timpul în preajma ta, dacă cumva cazi.

Victoria își înălță privirea spre ea.

– Sunt perfect capabilă să cobor scările fără vreun incident.

Lehzen încercă să protesteze, dar văzând privirea din ochii Victoriei o lăsă mai moale.

Victoria porni în jos pe scări și spuse, privind peste umăr:

– Lucrurile nu pot rămâne cum au fost, Lehzen, acum că sunt regină.

Lehzen rămase nemișcată, cu piciorul în aer, gata să-l pună pe treaptă, de parcă ar fi înghețat așa. Vorbele ei erau domoale, dar pline de durere:

– Presupun că nu vei mai avea nevoie de guvernantă. Poate că a sosit vremea să mă întorc acasă, la Hanovra.

Victoria întinse mâna și chipul i se îmblânzi.

– Oh, Lehzen, nu asta am vrut să spun. Nu vreau să pleci nicăieri. Doar pentru că am hotărât să cobor scările singură nu înseamnă că nu te vreau lângă mine.

Lehzen luă mâna Victoriei, și culoarea începu să-i revină în obraji.

– Nu vreau să te părăsesc niciodată, Maiestate. Singura mea dorință este să te slujesc.

– Și așa va fi, Lehzen. Dar nu mai este nevoie să mă ajuți să cobor scările. Victoria privi în sus unde mama ei continua să doarmă. Partea aceea din viața mea a luat sfârșit.

Lehzen dădu din cap că înțelege.

– Și poți să le spui servitorilor că în noaptea asta mă mut în dormitorul reginei Mary. Consider că a venit timpul să am propria încăpere, nu crezi?

Lehzen zâmbi:

– Ba da, Maiestate. Cred că o regină nu doarme într-un pătuț lângă patul mamei sale.

La capătul de jos al scârilor se opri. Arhiepiscopul și lordul șambelan erau în spatele ușii de la bibliotecă. Așteptase atât de mult timp acest moment, și totuși acum când sosise, trebuia să lupte împotriva unui impuls subit de a se refugia în tihna încăperii ei de studiu.